

– ITTEN NEM LESZ SEMMIFÉLE ateizmus! A szabadidejükben abban nem hisznek, amiben csak akarnak, de itt Istenben hívés van! – üvöltötte a bajuszos férfi a folyosó túlsó végéből a kávéautomatánál kaszinózó három rendőr felé.

– És miből gondolja, hogy most épp nem hiszünk? – kérdezte alázatos hangon az egyikük, nyeszlett, mint egy vonalkódpálcika. A többiek visszafogottan röhögcséltek.

– Látom magukon. Tablettákon akarnak élni? Ez a maguk istentelen cinizmusa ... Ne basszák már az agyamat! Így nem jutunk sehova! – lovalta bele magát a Bajuszos. Vonalkód keresztet vetve söpörte le egyenruhájáról az ebéd morzsáit.

– Hagyja a francba, főnök – csitította a Bajuszost a mögötte álló szőke fiatalember. Civilben volt ő is.

– Az ilyen szarjankók miatt bukott el Róma, és miattuk bukik majd el Európa is! – háborgott tovább a Bajuszos. – Különben is, mi a faszomat kávézgatnak maguk itten? Nincs semmi dolguk? Ha jól tudom, a városban szabadon kószál egy félbites baromállat, hentesbárddal a kezében.

A három rendőr mormogott valamit, és elhagyták az örsöt. Vonalkód keskeny kis árnyéka a Bajuszos lába elé vetült. Vonalkód jó rendőr. Ilyen ócska árnyékkal sosem lesz belőle gazember. Viccesen nézne ki sötét sikátorokban lopakodva.

A kávéautomatából visszahullott némi apró. A Bajuszos fogott

egy húszcentest, feldobta a levegőbe, majd lapáttenyérével lecsapta. Felemelte a kezét, megnézte az érmét. Fej.

– Baszhatjuk – sóhajtott, és megveregette a Szőke vállát.

Bementek a kis irodába. A Bajuszos leült az asztalhoz, szó nélkül rágyújtott, és teleszívta magát nikotinnal.

– Hogy lehet, hogy mindazok után, amit látott és megélt, még mindig hisz Istenben? Nem értem – kérdezte a Szőke tiszteletteljes beosztotti hangon.

– Vegye úgy, hogy ezt a hülye kérdést meg se hallottam – felelte a Bajuszos, és egyik ujjával helyregerelyezte dús arcszörzetejét. Pompás bajusz volt. Mintha egy ezüstmókus-farkat ragasztottak volna az arcára tépőzárral. A munkatársait évek óta idegesítette a szőröcsomó, és nap mint nap feltámad bennük a késztetés, hogy letépjék a képéről.

– Mit gondol, van valami statisztika arról, hány elmebetegnek sikerül végül a tömegek élére kerülnie? Hányan futnak be karriert, és hányan végzik zakkant kukaprédikátorként az utcán vagy a pszichiátrián? – lapozgatta a papírjait a Bajuszos szórakozottan. A Szőke hallgatott.

– Ezt nevezik elpocsékolt elmebajnak – folytatta a Bajuszos, sűrű füstfelhőt pöffentve.

– Legalább harmincan telefonáltak ma, hogy tudják, ki a Hasfel-metsző... – sóhajtott csüggedten a Szőke.

A Bajuszos előkotorta a fiókból a pisztolyát. Végigsimította a Glock fényes csövét. Fegyverét élő, saját éntudattal rendelkező lénynek tekintette. Mikor a markába szorította, érezte, hogy árad szét a testében a legtisztább hegyi kristály löketénél is erősebb energia. Az összes szétkúrt csakráját helyrehozhatná vele.

– Mit gondol, dekonceptualista a fickó? – szólalt meg kisvártatva újra a Bajuszos.

– Nem tudom... Az micsoda? – kérdezett vissza értetlenül a Szőke.

– Agybaszott frusztrált művész. Mint az a Damien Hirst. A marhák mumusa. Félbevágja a teheneket, aztán vonszolja őket galériáról galériára.

– Kicsoda?

– Damien Hirst – ismételte meg a főnök.

– De miért metéli félbe a teheneket? – tudakolta a Szőke.

– Biztos bekattant attól, hogy rendes képet nem tud festeni.

– Inkább marhát metéljen, mint embereket – szögezte le a Szőke.

*Nem egy új társadalmi modell eszméjét hozom,
hanem koncepció nélküli forradalmat hirdetek.*

- 1. lépés: Megtagadni mindent és mindenkit*
- 2. lépés: Nem tisztelni senkit és semmit*
- 3. lépés: Szembeszállni mindennel és mindenkivel*

A Cédulás

A SÖTÉTSÉG BEHÚZÓDOTT A BÚTOROK alá. Edo nagy nehezen kinyitotta a szemét, az órára pillantott, és megrémült a rengeteg időtől, amit lefekvésig létezássel kell kitöltenie. A szobába tolakodott befelé a nap, amely gravitációs mezőjével naponta próbálta megtartani Edót keringési pályáján. Ahogy ezt a naprendszer többi elemével is tette, minden külön engedély nélkül. Hét óra! Annnyám... Visszacskukta a szemét, remélve, hogy hunyhat még egy keveset, de az éhség erősebbnek bizonyult. A hűtőben egész éjjel ott pácolódott a tarja. Most eljött az idő. Felkelt, kiment a konyhába, kinyitotta a hűtőszekrényt, és kis híján megütötte a guta. A frígó zsúfolásig volt zöldséggel, ilyen-olyan gyommal, salátával, magvakkal teli tálkával, meg valami pitypangra emlékeztető ízével.

– Beáta! – kiáltott fel rémulten. Mikor csinálta ezt? Magok? Hát hogy fogyaszthat ilyesmit? Hiszen kicsírázik benne! Egyszer majd arra ébred, hogy Beáta helyett egy fá fekszik mellette. Full levélzet, gyanta meg minden más biszbasz, amitől fa lesz a fá. A gyom mögöl azonban szerencsére kikandikált a kis edény, benne a pácbán fuldokló kincssel. Boldogan nyúlt érte. Tarja helyett bűdös szószban szotytyadó saláta volt benne, mellette egy odafirkantott üzenet:

Nem akarom, hogy infarktust kapj. Szeretlek. Beáta

Edo olyan dühösen meredt a pléhbögrébe, mint a vénember, akinek tulajdon gyermekei, azok a hálátlan hiénák kilopták az ágya alól a temetésére összekuporgatott pénzt.

Szeretlek? Edo viszont nem szereti őt. Az érzékei ellen elkövetett merénylet miatt már szeretni se tudja. Jobban szereti a tarját, mint Beátát. Vége. Vége a kapcsolatnak, vagy mi a tököm is az a kísérlet, amit ők ketten itt folytatnak. Van neki elég baja, az hiányzik most a legkevésbé, hogy Beátával és a zöldségeivel izéljen. Vagyis hát tulajdonképpen egyáltalán semmi izeléshez nincs kedve a Beátával. Zúgott a feje. Belerogyott a konyhai fotelbe, hogy nyugodtan átadhassa magát a felháborodásnak. Rágyújtott, felállt, bekapcsolta a mélyhűtőn álló öreg kistrádiót, majd azzal a reménnyel ült vissza, hogy az éter hullámai a felszínre hoznak valamit, amitől majd csúcsra járhat benne a düh. A rádióban egy hazai énekes beszélt készülő albumáról, angyalokról, interperszonális kapcsolatokról. Hogy érdekesebbé tegye a mondandóját, elmesélt egy vicces történetet arról, hogyan készült az új lemez. A vicces történet után tulajdon, szívből jövő kacajával is megajándékozta a hallgatókat. Edo elgondolkozott rajta, vajon miért nevetnek úgy a vicces énekesek, mintha fuldokolnának. Hangosan szüricsölik a levegőt, félnek, hogy bármelyik pillanatban elfogyhat. Ezután egy dal következett, amelyből kiderült, hogy a szerelem mindenre orvosság, kivéve magát a szerelmet. Ez már sok volt Edónak, és az offgombbal elküldte az énekest a picsába. Aztán szép csendben dühöngött tovább a fotelben. Dühöngött az énekes miatt, a rendőrök miatt, Beáta miatt, a reggel miatt. Csengettek. Kiszakítottta magát a dühöngésből, és indult ajtót nyitni.

A küszöbön Frank Sinatra vgyorgott. Vagyis hát valaki, aki Frank Sinatrára hasonlított. A fehér kalap alól olyan fekete szempár szikrázott Edóra, amilyennel csak a szektavezéreket szokta megáldani az Úristen. A fehér zakó úgy ragyogott, hogy szinte bántotta Edo szemét. A férfi két kezében egy-egy kosár volt. Az egyikből egy lúd tekintgetett kifelé gonoszul, a kisebbik pedig egy hímzett népművészeti terítővel volt letakarva.

– Nna, megjöttünk – szólt vidáman Sinatra, széles mosolyra vilantva hófehér fogsorát.

– Meg? Ki maga? Kit keres? – kérdezte kissé riadtan Edo, s közben rádöbbsent, hogy a röhejes katicás pizsamájában áll a vélhetően örült látogató előtt.

– Magát, fiatalember. Magát kerestük, s mint látja, eredményesen. Örülünk. – Sinatra mosolya még szélesebbé vált. Gyakorlatilag kettészelte a fejét.

– Ismerjük egymást? Vagy árul valamit? Ki maga? – kérdezte Edo újra bizonytalanul, és rándított egyet a vállán, hátha sikerül néhány katicát eltakarnia. Az ízeltlábúak becsúsztak a pizsamakabát gyűrődéseibe, és ott amorf pacákká torzultak.

– Hogy kik vagyunk? Hát látogatók... Nézze! – Sinatra felemelte a kosarat, és Edo dermedt arcába tolta a libát. A szárnyas rémulten sziszegett.

– Az ország csaknem kilencven százalékát a vidék alkotja, így feltételezzük, hogy a látogatók nagy része is vidékről érkezik. A jó vendég pedig mindig hoz valamit, amivel örömet szerezhet a házigazdának. Valami rá jellemzőt. Nézze – Sinatra, avagy a Látogató Edo egyre düllező szeme elé tartotta a hímzett terítővel fedett kosarat. A terítő alól méretes Tesco-címkével ellátott befőttek kandikáltak ki.

– Hoztunk kompótot, ahogy az egy derék vidéki tántihoz illik. Sajnos azonban befőzéssel nem foglalkozunk, így a kompótok beszerzését egyszerűbb módon, egy Tesco áruházban eszközölt gazdaságos bevásárlás során oldottuk meg idejövet. Reméljük, fiatalember, hogy ezzel is ugyanolyan örömet szerzünk, mintha a gyümölcs a saját kertünkben termett volna.

Sinatra, avagy Miszter Látogató újra virított egy széles mosolyt, de közben le nem vette volna vérfagyasztó tekintetét Edóról. Edo agyán átcikáztak a lehetőségek – Sinatra barátkozni akar vele, meg

akarja ölni, erőszakolni, fel akarja dugni a libát a seggébe, ki akarja szagatni a belsőségeit, és kompótot akar főzni belőlük.

– Nem értem. Ez valami kandi kamera? Fizetnek érte? Ne haragudjon, nincs most ehhez kedvem, mert ... – de nem fejezhette be a mondatot.

– Kandi kamera? De hát miért rejtenénk el egy kamerát? Nekünk nincs rejtegetnivalónk. Magának talán van? Igaz is, fiatalember, nem gondolja, hogy illendő lenne beljebb invitálni a vendégeket? Csak nem a folyosón fogunk trafikálni, mint a takarítónő a portással! Hát mondja, nincs igazam?

Miszter Látogató az ajtóhoz nyomta a libás kosarat, és ügyesen beszlisszolt Edo mellett a lakásba. Egyenesen a nappali felé nyomult. Mintha itt lakott volna egész életében. Edo nem mozdult, állt a koszos padlóhoz szögezve a katicás pizsamában. Az utat nem tudta elállni, így legalább mondani akart valami értelmeset, de egyetlen szót se bírt kinyögni. Csak nézte bután Miszter Látogató hátát és a kosárból kimeredő fejet. A liba úsztatót keresgélve körbetekintett, s miután nem talált értékelhető vízfelületet, gágogott egy bánatosat.

– Vendég a háznál, Isten a háznál! – folytatta a hívatlan látogató. – Ami pedig a befőtteket illeti, ha beleállítja az üveget egy vödör langyos vízbe, lejön a címke. Senki meg nem mondja majd, hogy nem házi! Mintha a nagymamuskája főzte volna be, olyan lesz. Maga se tudja majd megkülönböztetni. Higgye el.

Miszter Látogató besétált a nappaliba. Nézte, hova tehetné le a kosarakat. A még mindig zsibbadtan álldogáló Edóhoz fordult.

– Kapja össze magát, fiatalember, egy-kettő! Nem mindennap fogadhat az ember vendéget! Használja ki ezt az értékes lehetőséget.

Első rész

Az „500 LAKÁS” NEVŰ pozsonyi negyed úgy virul ősszel, mint az egyhangúan zubogó víz, melyet végre-valahára megszínezett az erdeigyümölcs-tea. A házakat elválasztó terecskék tarka levélszőnyege festőin simul a nyirkos levegővel átítatott lélekre. A negyed hajdan sudár nyárfákkal büszkélkedett, melyek mint fáraók síremlékei nyúltak az ibolyaszín horizontba. De csak míg előregedésük okán ki nem vágták őket mind egy szálíg, amputálva ezzel a környék szívéét. Az ősz ennek ellenére még mindig olyan varázslatos errefelé, hogy az első varjakat is fekete harmatméz-gyöngyöknek látja az ember. A fekete cseppek édes ízéhez kétségkívül hozzájárul a legjobbak között számon tartott téglaházak lakótelep is. Szóval itt, az „500 lakás” nevű negyedben él Edo. Az ősz enyhén szólva nem lelkesíti, és attól kezdve, hogy kinyitja reggel a szemét, morog a marketinges túlbuzgástól bosszantóan korán tolakodó karácsonyi reklámmuzsika miatt.

Az utcáról vad dudálással jelzett a taxis. Edo egy nonprofit szervezet logójával ékes fekete pulcsiban állt a tükör előtt, és utálkozva fintorgott. Nagyon, de nagyon elégedetlen volt a látvánnyal. Koszos minden holmija, többméteres körzetben ez a pulóver az egyetlen tiszta rongy. Azt se tudja, hogy került hozzá ez az izé. A zakói mind a tisztítóban. Nincs mit felvennie. Úgy néz ki ebben a gönçben, mint valami aktivista vagy kőgazdag énekes egy jótékonyági esten, nem pedig úgy, mint valaki, aki olyan, mint Edo. Edo izlésesen öltözik,

feltűnésmentesen, *definícióhiányosan*. Nem szereti, ha holmi feliratos rongyokkal határozzák meg magukat az emberek.

Béült a taxiba, és felháborodva látta, hogy a pofátlan kocsis dohányzik. Nem mintha zavarta volna a cigaretta, hiszen maga is elsőligás bagós – na de a személyével szembeni tiszteletnek ez a teljes hiánya! Dudál, nem köszön, a pofájába füstöl. Amilyen elvetemült, talán még le is tegezi. Edo odamorogta neki a címet. A sofőr kidobta az ablakon a cigarettát, és szép komótosan elindult. A műszerfal fölött ingatni kezdte a fejét egy kis műanyag kutya.

– Ismeri Eleai Zénónt? – kérdezte Edo ellenségesen.

– Ismernem kéne? – dörmögte a pofátlan alak az érdeklődés legcsekélyebb jele nélkül, egy pillantásra se méltatva Edót. Edo közelebb hajolt hozzá.

– Zénón szerint a kilőtt nyílvesző mozgása minden pillanatában bizonyos helyet foglal el a térben, amiből az következik, hogy repülése során a nyílvesző mindvégig mozdulatlan. Vagyis mozgás tulajdonképpen nem létezik, így például maga is mindig csak áll. Ebből kifolyólag nem is szabadna pénzt kérnie ezért a fuvarért – jelentette ki Edo gyilkos mosollyal.

– A Zénónoknak találták ki a várakozási díjat, szóval ha gondolja, megállhatok egy fél órácskára – mondta továbbra is higgadtan a sofőr.

– Rágyújthatok?

– Nem. Leszoktam, és a magamfajta leszokott dohányosok rühellik a füstöt.

– Leszokott? Hiszen egy perce nyomta el a cigarettáját – háborgott Edo.

– Az volt az utolsó. Azóta nem dohányzom – mondta a sofőr.

– Nem hiszek magának.

– Én se magának. Ezért azt javaslom, üljük végig ezt az utat szép csendben – mondta a taxisofőr. Baszni a konverzációra, az utas kus-

soljon csak szépen. Edo megvetően végigmérte a sofőrt. Idősebb, ráncos pók, apró szeme alatt méretes táskák, jó eséllyel indulna egy Sergio Leone-film castingján. Ránézésre nem jelentene számára különösebb problémát, hogy felszedjen egy nőt, de a kozmetikai mű-
 ánszok teljes elhanyagolása rontja az összképet. Feltehetően nem tudja, hogy az ennyire hanyag elegancia egy bizonyos életkorban már nem igazán szexi. Edo addig utaztatta vissza az időben a sofőrt, míg James Deant nem látta maga előtt. Aztán magát is megnézte a visszapillantóban. Elgyönyörködött a fényesbőr kanapét idéző tiszta arcbőrében, és lesimogatott néhány elálló sötét hajszálat. Egész okésan néz ki. Olyan egészségesen. Tükröm, tükröm, te visszapillantó, mondd meg nékem, ki a legszebb e vidéken? Te vagy, Edo, ki más lenne. De csak jobb profilból.

– Olvastam egy folyóiratban, hogy nemsokára lesz olyan berendezés, amely molekuláris szinten viszi át az embereket egyik helyről a másikra. Vagyis nem kell majd közlekedni – próbálkozott Edo újra rövid csend után.

– Lehet, hogy nem lesz olyan, hogy nemsokára – mondta a taxis. A kutya a műszerfalon egyetértően bólintott, kétszer, Edóra vicsorította műanyag fogsorát, majd eltöttyedt újra.

– Maga egész szimpatikus nekem – közölte Edo tétován.

– Maga pedig kegyetlen ember. Látszik – felelte a sofőr.

– Tényleg úgy gondolja, hogy kegyetlen vagyok? – kérdezte Edo, és a biztonság kedvéért becsatolta a biztonsági övét.

– A két brutális gyilkosság miatt többen járnak most taxival. Nem akarnak gyalogolni, se buszra szállni. Nekünk ez jó. Egyszeriben áldozatnak érzi magát mindenki. Minél többet beszélnek róla, annál több utasunk van. Szóval hallottam és beszéltem róla épp eleget, úgyhogy ne haragudjon, de nem bírok már hallgatni senkit – fújt visszavonulót a taxis.

– Nehogy most a taxisokat kezdje nyuvasztani, amiért lenyúlják az ügyfeleit – szekálta tovább Edo.

– Csak jöjjön. Bezárnám a gecit a csomagtartóba, és hagynám éhen dögölni. Gebedjen meg! És gebedjen meg velem a gyűlölet, mert az is itt van már mindenhol, mindenben. Iszonyat. Tisztára beteg ez a kibaszott világ – idegesítette fel magát a sofőr.

– Itt megállhat. Mennyi lesz?

A taxis megállt. Az óra nem világított, ki volt kapcsolva. Az éltés James Dean odafordult Edóhoz, és ránézett, most először. A szeme tiszta volt, mint a nyári éjszaka, meglepően jóságos és naiv, mintha egy meséből lépett volna elő, és ez a tekintet egészen más dimenzióba helyezte. A boldog, kiegyensúlyozott ember dimenziójába.

– Ingyen volt, maga az utolsó utasom. Holnap nyugdíjba megyek, és elhatároztam, hogy az utolsó munkanapomon lesz egy jó cselekedetem. Remélem, maga megérdemli.

– Senki se érdemli meg, hogy ingyen furikázzák, én meg aztán végképp nem. A biztonság kedvéért cselekedjen ma még egy jót, mert nem tudom, hogy ez beszámítódik-e. De jót amúgy sem saját maga miatt, hanem azokért kellene cselekednie, akiknek szükségük van rá. Persze ha úgy nézek ki, mint akinek szüksége van a potyafuvarra, akkor rendben van a dolog. Isten minden bizonnyal értékelni fogja a maga önzetlenségét és jó szándékát.

– Már értékelte. Unokám lesz – mondta örömmel a sofőr.

– Unokái a rossz embereknek is vannak. Viszlát!

Edónak hízelgett, hogy ő volt a taxis utolsó utasa. Legalább valamiben utolsó lehet. Ráadásul egy jó cselekedet áldozatává vált. Ma-napság már jótevésre is építhető karrier. Díjakat osztogatnak a jó-ságért, melynek gyakorlása lelki egyensúlyhoz, békességhez vezet. Kiszállt a kocsiból, rágyújtott, és beszippantotta Pozsonyt. Bírja ezt a várost. Jól megvan vele. Örök szeretője. Pozsony kullancsként ka-

paszkodik bele. Se vele, se nélküle. Mindenki megbolondult ebben a városban, de állítólag más városokban is mindenki megbolondult, szóval ez nem probléma. Baktatott az óváros utcáin, a törzskocsmájához közeledve egyre idegesebben. Mi van, ha ott lesz a Kiscsaj? Jó lenne. Ez a helyes kis teremtés igencsak zavarba tudja hozni, pedig olyan ártatlan, olyan gyermeki, olyan naiv... Fogalma sincs, hogy kellene a Kiscsajjal viselkednie. Nővel, vagyis hát inkább lánnyal szemben talán az óvoda óta nem volt ennyire gyámoltalan. Úgy érzi magát a társaságában, mintha állásinterjún lenne. És ez egy furcsa érzés. Talán szerelmes. De hát az ember tizenhét éves kora után már nem tud szerelembe esni. A szerelemnek a középiskolával vége. Az utána következő kapcsolatok már csak a nosztalgiaiból táplálkoznak. A gimiben eszébe se jutott volna senkinek kapcsolatot erőltetni a szerelembe.

Odaért a Zöld Krokodilhoz. A kocsmá nem alkeszekre és szét-szart életű lúzerekre építő ócska krimó volt, de nem is egy csillivilli koktélbár vagy puccos lokál, ahol a legsimább felest is feltupírozzák egy púderbe forgatott licsivel. Laminált padlójától eltekintve a Zöld Krokodil egy jórészt faelemekkel dizájnolt, kellemes kis csehó, ahol nem mérlik olcsón a sört, és kielégítő a minőségi tömény italok választéka. A narancsszín falakból három életnagyságú, műanyag krokodilfej áll ki, és akad néhány túlméretes krokodilt ábrázoló fotó is. Edo és Pauli a kocsmá legrangosabb törzsvendégei közé tartoztak. Pauli már az asztalnál terpeszkedett, mikor Edo megérkezett. Fénylőkopaszra borotvált koponya, egyetlen centi nyak nélkül, rejtély, hogyan mozgatja a fejét. Emberi jelleget csak két ferde metszésű szeme és kifürkészhetetlen tekintete kölcsönöz neki. A társadalomban negatív szerepet tölt be, s arról, hogy vajon valóban rossz ember-e, végtelen találgatásokba lehetne bocsátkozni. Inkább veszedelmes, mint

rossz. A közönséges földi halandót oly könnyedén roppantaná szét, mint egy szem diót. Ha az ember személyesen ismeri, Pauli szinte jónak is tűnhet, a maga módján persze. Pauli úgy véli, hogy ha elvei vannak, akkor morálja is van, függetlenül attól, hogy miféle elvekről van szó. A lényeg, hogy vannak neki. Edo ismeretségi köréből nem hiányozhat egy Pauli-féle ember. Mi több, azok közé tartozik, akiket kedvel. Ki tudja, hogy is gondolta tulajdonképpen Isten ezt a Paulit. Előfordulhat, hogy ha egy pszichiáter alaposabban megturkálná, a haszonleső disznón kívül valami mást is találna a mélyén. Mondjuk olyasmit, hogy Pauli csak korunk erkölcsi nyomorának áldozata.

– Szevasz, Pauli. Nem láttad véletlenül errefelé azt a kiscsajt? – huppant le Edo a székre Paulival szemben, és körülnézett a helyiségben. Pauli társaságát egy szódás dupla Jameson, egy pohárka tojáslikőr és egy kiló pisztácia alkotta.

– Úgy nézek én ki, mint egy strigó? – kérdezett vissza. – Számon kéne tartanom minden puncit? Mi a faszomért nem kéred el a számat, ha kúrnád? Én oldjam meg minden problémádat? Ha meg a buksza nem akarja megadni, hívd fel magad a mobiljáról, amikor nem figyel oda... – Pauli meglepetten meredt Edo pulcsijára, és egy váratlan fordulattal fejezte be a mondatot: – ... a molinót hol hagyta?

– Milyen molinót? – értetlenkedett Edo.

– Hát a molinót. Láttad, hogy mi van rajtad? Úgy nézel ki, mint valami grínpíszes buzipina. 'Csába, pajtás, vedd le magadról ezt a szart. Így nem ülhetsz itt velem! Mint valami agyhalott punk. És hogy nézek ki melletted én, na hogy? Mintha a dílered lennék, bazmeg, mintha tőlem kapnád a pikót. Rontod itten a kontextusomat ezzel a fertelemmel. Előbb strigó, aztán díler, marha jó. Ki a faszomnak nézel te engem? Nem basz, hogy énrám is rossz fényt vet, ha ilyen rongyokban nyomulsz? Ne csináld már, lécci, pajtás. Velem ne.

És adj egy cigit, míg le nem baszok egyet. Megint nincs ebben a le-
bujban egy rendes cigijük.

Pauli mindig ideges, ha Edo levelet hoz neki.

– Jól van már, na, nyugi. Nincs itt semmi probléma – csillapí-
totta Edo.

– Hogyan nyugi, bazmeg? Ahol én vagyok, ott nincs nyugi.
Olyan kurvanagy probléma levenni azt a szart magadról, hogy bol-
dogok lehessünk mindketten? Hm?

A mondat végére tapasztott „hm”-t Pauli szinte földöntúli han-
gon vokálozta, egyetlen pillanatra elhallgatva végre, hogy Edo meg-
pihenhessen, de csak egy pillanatra, mert volt még mondanivalója.

– Ha kell egy kis zseton valami cuki rucira, szólj, de ebben az un-
dorító szarban ne lássalak többet. Úgy nézel ki, mint egy csóringér
tünető, ha így futsz össze a zsarukkal, azonnal beléd kúrnak az ágyú-
juktól egy tonna könnygázt. Mutasd inkább, mit hoztál a Paulinak,
hadd örüljek egy cseppet.

Edo benyúlt a pulcsija zsebébe, és elővett egy gyűrött levelet. Pauli
szétterítette a piztácia, a sóda, a whisky meg a tojáslikőr közé. Edo
közben lerángatta magáról és a szék karfájára akasztotta a pulcsit. Csak
egy ismeretlen márka apró logójával díszített fehér póló maradt raj-
ta. Pauli rámosolygott. Most már nyugodtan belemerülhet a levél-
be anélkül, hogy bármi is idegesítené, most már engedheti, hogy be-
szippantsa az intenzív szerelem, amit Edo belelapátolt a szavakba és a
mondatokba, most már rácsodálkozhat tulajdon titokzatos kontextu-
sára meg a romantikára, amelyet hétköznapi életében megpfujol, ám
éjszaka, Natália oldalán fennkölt lovagi kvalitásokat kölcsönöz neki,
a vizsontszeretett poéta boldogságát. Edo levelei úgy hatnak Paulira,
mint párhuzamos univerzumból odacsúzlizott kapszlik, rózszaszalak
egy olyan világból, ahol Pauli hárfázik, segít a gyengébbeknek, ahol
Pauli szeret és ahol Paulit szeretik. Edo néhány hónapja kezdte gyár-

tani Paulinak a leveleket, és a pompás ötlet minden várakozást felülmúlóan bevált. Edónak akkor jutott eszébe, hogy Puskinat kreáljon gorillajellegű barátjából, amikor Pauli egy gyenge pillanatában elpanaszolta neki, hogy dögledszik a kapcsolata. Edo úgy látta, Paulit át kell pozicionálni, újra kell definiálni a helyzetét a szerelmi piacon. A hatalom és pénz idővel magától értetődővé, megszokottá vált Natália számára. Pauli marketingje új stratégiáért kiáltott. Romantikussá kell válnia, bele kell bújni az érzelmeiben oly őszinte Rómeó szerepébe. Komoly tekintélye van manapság a régi jó levelezésnek, amelynek értékét évszázadok igazolták, s ezt a tekintélyt tovább növeli, hogy ami régi, az romantikus (persze csak ha jól csinálja az ember; ellenkező esetben könnyen nevetségessé válhat). A levélírás ráadásul kiváltja a címzettel való közvetlen kontaktust, és hát Pauli számára kellemetlen a konyhában, egy padon, a retyón vagy bármely olyan helyen szerelmet vallani, ahol közben a nő szemébe kell néznie. Az első leveleket Pauli maga írta, de az eredmény nyomorúságos volt. A nője úgy ficáncolt utána az ágyban, mint egy pornócsillag, az igaz, de szerelem, hát az nem volt a szemében. Mióta viszont Edo írja a nyálás leveleket Pauli nevében, a kopasz és Natália elkezdtek boldogan élni, míg meg nem halnak. Pauli meg-megállt olvasás közben. Ilyenkor nyilván belefutott valamibe, amit nem értett. De ez így rendben is van. Tudja, hogy számos olyan dolog, amit ő nem ért, nagy tiszteletnek örvend a világban.

– Azt mondta, hogy ezeknek a leveleknek köszönhetően olyan Batman-féle vagyok a szemében. Két arcom van. Az egyik a rettegett rebellisé, a másik pedig egy érzékeny emberé. Pontosan így mondta. Izgatónak találja, hogy ismeri a titkomat. És sosem gondolta volna ezt rólam. Pont így mondta az a gyönyörűséges bestia. Fantasztikus. Úgy baszik, mint egy istennő.

– Batman? – kérdezte Edo. Batman ugyan az eredeti tervektől eltérően nem Puskin, de ez is valami.

– Ja, Batman. Napközben egy normál csávó, éjjel meg denevér, aki zakkant bohócoknak igazít a fazonján. És ezt naggyon romantikusnak találja az öreglány – áradozott Pauli.

– Nekem inkább betegesnek hat.

– Neked csak ne hasson semmi. A narkósoknak szokott ez-az hatogatni, de azoknak én nem adok melót. Te csak élj szépen a valóságban, pajtás.

– Oké, Pauli. Ahogy óhajtod. Mostantól nem ringatom magam illúziókba.

– Ringasd, amibe csak akarsz, de a hallucinálást hagyd a picsába. Ingyentanács. Grátis. Csak az idegesíti az öreglányt, hogy más is olvassa rajta kívül, amikor kijavítatom benne a hibákat.

– Te azt mondtad neki, hogy korrektúráztatom a leveleket?

– Hogy mi van?

– Hogy kijavítatom valakivel?

– Persze, hogy azt mondtam. Nem vagyok hülye. Az elsők, amiket magam írtam, tele voltak hibával, és most egyszeriben ott van a vessző meg a két té, ahol lennie kell. Erre kellett valami magyarázat, nem? Majd pont beszopja, hogy egy hónap alatt megtanultam hiba nélkül írni. Azt mondtam, hogy egy ismim nagynénje javítja. De nem tudom, pajtás, hogy jó ötlet volt-e. Azelőtt a hibák totál felizgatták. Azt mondta, az olyan elemi erejű. Állatias. Fullra pörgeti. Ettől a hibátlan írástól jobban szeret, de mintha rosszabbul baszna. Szégyelli magát előttem, vagy mi a faszom. 'Csába, pajtás, az előző kontextus előnyösebb volt számomra.

Edo elgondolkodott. Hogy mondta Pauli? Hogy az ismerőse nagynénjével nézeti át a leveleket. Miért kell belebőfögnie az ájerbe a legelső baromságot, ami eszébe jut? Az ember tántija süteményt süt, nem pedig az unokaöccse haverjainak a leveleit korrektúrázza. És miért pont nénikéje az ismerősnek? Miért nem az anyja? Talán

híhetőbb egy nagynéni, mint egy anya? És miért nem maga javítja a leveleket az ismerős? És hogy lehetséges, hogy Pauli Natáliáját felizgatják a helyesírási hibák? Ezek szerint Natália valószínűleg tisztában van a helyesírási alapelvekkel, és ezt nem sokan mondhatják el magukról. Aki pedig igen, az általában nem a Pauli-féle emberek köreiben mozog. Vagy hát a franc tudja, hogy is van ez tulajdonképpen. Talán érdemes lenne megismerkedni a nővel, akinek Pauli nevében rendszeresen szerelmet vall, de Pauli sosem hozta még magával a Krokodilba. Talán szégyelli. Vagy talán Edót szégyelli.

Pauli visszajött a klotyóról, leült, szórt magába némi pisztáciát, és leexelte a tojáslikőrrel.

– Ide figyelj, Pauli. A csaj helyében engem azért eléggé zavarna, hogy valaki más is olvassa a csak nekem szóló leveleket.

– Na, hát őt is zavarja. Úgyhogy mondtam neki, hogy nem fogom javíttatni. Szóval bele kell csinálnod a hibákat. Vissza kell helyezned engem a kontextusomba. Vágod? Paulival akkor teszel jót, ha rosszul csinálod. Olyan az öreglány a hibáktól, mint a tornádó. Egy kúorkán, pajtás, egy igazi kúorkán.

– Kérsz egy felest, Edo? – kérdezte unott-lustán Patrik, a pincér, aki észre se vette volna, hogy Edo ott van, ha a véce felől jövet el nem megy az asztaluk mellett. Patrik általában a bárpult mögött ácsorog nyitott laptopja előtt, amelynek képernyőjén naponta gyilkolja halomra a terroristákat bösz háromdés hadseregével. Ha nem kellene néha kimennie a klozetra, észre se venné, hogy vendég van a kocsmában. A Zöld Krokodilban végzett munkáját szemmel láthatóan nem a hivatásának tekinti. Fel- és továbbadta a munkát. Ráhagyta az asztalok között riadtan szaladgáló, új kisegítőlánykára. Időnként rápakolt néhány poharat a lány tálcájára anélkül, hogy felpillantott volna a laptopjából.

– Egy fernetet, légszi – kapott az ajánlaton Edo. – Nem járt erre véletlenül az a tündibüundi kiscsaj, akivel a múltkor itt ültem?

– Miért? Bejövök neki? – vakarta meg Patrik hosszú, hegyes orrát.

– Nem volt itt, nem kerestt engem? – próbálkozott tovább Edo.

– Dušan kerestt. Hogy mikor fizeted ki a piákat, amiket hitelbe ittál – emlékeztette Patrik.

– Soha – vakkantotta Edo helyett Pauli. – Dušan örülhet, hogy egyáltalán hajlandók vagyunk idejönni. Én luxuscikk vagyok! Húzz szépen vissza a pult mögé, és hozz még egy tojást meg valami piztáciát. Hülyegyerek. Írd ezt is a végtelenített számlámhoz. 'Csába, pajtás, mi a tökömér' akarsz te tulajdonképpen pénzt? Csak a billentyűzetet vered egész nap. Mint egy zombi, úgy nézel ki, és még fizessünk is? Küldd ide az új csajt. Ide se nézett, pedig mióta itt ülök. Na, húzz a likőrömrért, tempó. És hagyj engem békén, egyszer s mindenkorra, világos? Ilyen egy szar napot, bazmeg...

– Óvatosabban kéne keverned a piát. Rosszul leszel. – Patrik pincér olyan aggodalommal óvta Pauli egészségét, mintha fizetnék érte, hogy lebeszélje az embereket az ivásról. Az év dolgozója.

– Attól vagyok rosszul, hogy minden stampóra annyit kell várnom, mint a magyaroknak az euróra. Mondd meg Dušannak, hogy beleverhetem a faszom a hülye kocsmájába, ha nem csinál itt rendet. Meg különben is nevezze át. Hát miféle név ez? Mi a tököm az, hogy Zöld Krokodil? Ha jól tudom, minden egyes kibaszott krokodil zöld. Vagy olyan hülyének nézünk ki, mint aki nem tudja, milyen színű a krokodil? Ha piros krokodil lenne, oké, fasza, meg se szólalok. De ez... Ilyen alapon lehetne édes cukor vagy rusnya Edo is akár.

– Szállj már le róla – kelt Edo Patrik védelmére.

– Le vagytok ti szarva. Mind a ketten – jelentette ki öntudatosan Patrik. – Így legyen jó hozzátok az ember. Sandra! Gyere lécci egy

pillanatra! – szólította oda az új munkaerőt. A lányka az asztalukhoz tipegett. A pöttyös gumival összefogott copfok szinte rimáinkodtak, hogy engedjék őket szabadon, hadd lobogjanak hosszú, szőke sörengként; szűk fehér pólója egy vödör vízéért kiáltott, mert az még inkább kiemelte volna címlapra illő mellét.

– Igen? – csipogta bátortalanul Sandra, a kiségitő, aki valami veszesületett hiba folytán azt képzelte, hogy mindent elront, amihez csak hozzányúl, így most is a letolást várta.

– Légy szíves, nézd levegőnek ezt a két urat – instruálta Patrik.

– Edo vagyok. Örvendek – nyújtotta Edo a kezét a lány felé.

– Sandra – mutatkozott be Sandra is, és riadtan nézett Paulira.

Ajkai részén előtüremkedett a fogszabályozó.

Pauli félelmetes volt. Tudomást sem vett Sandráról. Bikaszemét Patrikra meresztette. Patrik némán ácsorgott mellettük, a tisztelet legcsekélyebb jele nélkül, és elpuskázott poénkísérletével roppant elégedetten várta a tapsot. Edo észrevette Pauli gyilkos tekintetét, és menteni próbálta a menthetőt.

– Hozd, légy szíves, azt a likőrt, és hagyd minket dolgozni – szólította távozásra Patrikot. – Fejet hajtok a humorod előtt. Mindannyian odavagyunk tőle, kétségkívül Sandra is.

– El fog menni a kedved a szemtelenségtől, kishaver, azt garantálom – sziszegte Pauli a pincérnek.

Patrik felhívta Sandra figyelmét egy új asztalra, ahol egy csapat hippí várta, hogy felvegyék a rendelését, majd szófogadón elbandukolt a bárpulthoz. Kitöltötte a tojáslikőrt és a fernetet, pisztáciát is tett a tálcájára. Váltott néhány szót Paulival arról, hogy milyen nehezen viseli ezt a munkát, és hogy ezért ilyen elviselhetetlen néha. Pauli rávilágított a humor és a pofátlanság, valamint a barátság és a pincér-vendég viszony között húzódozó keskeny mezsgyére. Patrik egyetértően bólogatva nem fogott fel semmit az egészből.

– Szép az új csaj, mi? – kérdezte Edo Paulit, és bedöntötte a két felest.

– Pedó vagy, pajtás? Szerintem legalísan még nem is dolgozhatna itt.

– Ne viccelj, megvan legalább tizennyolc.

– Felejtsd el. Megint csak belemásznál valami trutyiba, én meg húzgálhatnálak belőle kifele. Viselkedj már végre úgy, mint egy ember, ne mint egy perverz disznó. Ha nincs mit csinálnod, írd egy esemest a nevemben – nyújtotta Pauli Edónak a mobilját. Vágásszerű szeme, amely nem is szemre, hanem harcban szerzett sebhelyre emlékeztetett, felcsillant a hirtelen támadt ötlettől.

– Milyen esemest?

– Natáliának.

– A csajodnak?

– Ja. Valami szépet, oké? Valószínűleg kicsit lelakottan megyek ma haza, ne verje ki a balhét hisztiszinten. Jó romantikusát írd, hogy pozitívrá hangolódjon. Kúrj bele valami metaforát is vagy mit. Írd már, pajtás.

– Hé, most már az esemeseidet is velem íratod?

– Baszki, pajtás, hogy neked milyen igazad van! Hogy csinálod? Marha jó ötlet! Írd meg párat előre, és mentsd el az üzikbe. Úgy egy hétre valót, hogy legyen mit küldözgetnem neki. Nehogy kizökkenjek a kontextusból. Meg vagy fizetve rendesen, baszod, szóval told a bónuszt, pajtás, mert megvonja Pauli a támogatást. Érthető voltam?

Edo elvette Paulitól a mobilt, körbepislogott némi inspirációért, szerelmes pillantást vetett Patrikra, és bepötyögte a szöveget. Visszaadta Paulinak a telefont. A képernyőn ott világitott a frissen ihletett üzenet:

Tegnap a zuhany alatt olyan szenvedéllyel gondoltam rád hogy amikor kijöttem a fürdőszobából tisztára meg voltam izzadva és újra le kel-

lett zuhanyoznom. És ez így ment egész reggelig míg ki nem izzadtam a testemből az összes vizet.

– Szerinted ez jó? – kérdezte bizalmatlanul Pauli. – Kicsit faszág, nem? Romantikus dolog szerinted egy verejtékező disznó? Miféle kontextus ez?

– Pauli, ez így jó, ahogy van. Hidd el. Van benne szerelem, van benne valami elemien állati, benne vagy te, benne van ő, benne van minden, amire szükséged lehet. Küldd csak el! – védte a művét Edo, minden reményét az elküldendő üzenet szavainak erejébe helyezve.

Hiszen eddig sosem mondott még csődöt a Pauli nőjével folytatott anonim kapcsolatban. És különben is, miért ne szállhatna el itt-ott egy kicsit. Pauli képes néha úgy viselkedni vele, mint egy tulok, és ha Edo részeg, akkor vissza tud és akar neki ebből valamit adni.

Készítsük fel az új generációkat a szabad életre! Nem futok utánatok, szarok én rátok. A szakaszok száma véges. Minden másképp van. Akhilleusz azért nem éri utol a teknőst, mert nincs mit mondaniuk egymásnak. Az ambícióitok sértőek. Az igazságaitok szomorúak.

A Cédulás

DÉL KÖRÜL ÉBREDT. FÁJT a feje, a szája olyan száraz volt, mintha homokot evett volna. Szinte eszméletlenül itták magukat Paulival az éjjel. Arra még emlékszik, hogy esemeseket küldözgettek Pauli nőjének. De hogy miket irkált az üzenetekbe, arra már nem. Valószínűleg semmi vállalhatót. Pauli ezért ki fogja nyírni. Tutira. Edo emlékezete

bizonytalan körvonalú mozaikká rendezgeti az este történeteket. Látja Pauli gonosz barátait, a gyilkológépeket, akik éjjel után felkeresték bálványukat a Krokodilban. Sötét, nagyon sötét emberek. Nézi őket, amint arra kényszerítik a rémült hippiket, hogy egyenek az üvegpo-harakból. Látja hányni a grínpíszes falkavezért. Látja az új csajt, a halálra vált Sandrát. Látja a csürhe röhögésétől feltüzelt Paulit, amint dugást imitál a bárpulttal, miközben sorra rágja és nyeli a hiteleit dokumentáló számológécédulákat. Hogy minek írják fel neki, rejtély, hiszen tudják, hogy sohasem fogja kifizetni. Látja, amint Sandra felmond. Kár érte. Látja a vérző nyelvű hippiket, látja, hogy szivárog ki lassan az élet a világból. Szénsavbuborékért rimánkodik a szája, de nincs kedve kikászálódni az ágyból. Innia viszont kellene, legalább egy kis vizet. Miért nem a kádban feküdt le éjjel? Hát kinek támadjanak ilyen remek ötletei, ha nem az eufória előrehaladott stádiumában lévő részegnek? Hiszen a részegeket nem különösebben izgatja a komfort, és mindig tudják, mi a jó.

Mindjárt fél egy, és négykor jön Beáta. Egyeseknek temérdek idő, de Edo nem szereti az efféle kapkodást. Négyig még mézes fürdőt kell vennie, tojást főzni, kibontani a kaviárt, az olajos szardíniát, majd hosszan étkezni. Elindult a hűtő felé, és közben eszébe jutott, miféle szörnyűséget tervezett be Beáta ma estére. Vacsora Mária és barátja, Kristián társaságában. A hónap mélypontja lesz ez a Mári-áék által kierőszakolt esemény, amelynek célja, hogy megosszanak Edóékkal valami titokzatos újdonságot a földkerekség legunalmasabb párjának életéből. Egy vacsora önmagában vagy egy vacsora önmagával kellemes dolog, de két antikrisztus jelenlétével elrontani az ételt bűn. A táplálékfelvétel szentségének meggyalázása. Ugyan mi lehet az a világrengető újság, ami miatt ennyire pedáloznak a találkozásért? Mária biztos terhes. A másik lehetőség, hogy a hülyegyerek Kristiánt előléptették, és kapott hozzá egy négyzetméterrel

nagyobb irodát meg végigdolgozható hétvégéket. Tulajdonképpen mióta tartják ezek magukat Edo barátainak? Beátának jobban meg kellene gondolnia, kit hurcol be Edo életébe. Bár ezt most nemigen róhatja fel neki, mert a *barátságuk* Kristiánnal és Máriával Petra örökségeképpen maradt rá. Edo ki fog dolgozni egy tesztet Beáta ismerősei számára, és ennek az eredményei határozzák majd meg, ki zaklathatja őt holmi magánéleti hírekkel, terhességgel, esküvővel, előléptetéssel és hasonló katasztrófákkal. Talán azt akarják közölni, hogy Kristiánt elütötte egy autó, és most szondán keresztül táplálják. S míg Edo és Beáta vígan zabálnak, Kristián Mária salátájába potyogtatva a könnyeit panaszkodik a gátlástalan sofőrökre. *Ne kívánj senkinek semmi rosszat*, figyelmeztette időnként Edót a Kant és a keresztények által megvilágosodott Petra. De Kant a bűdös életben nem menne közös vacsorára Kristiánnal, s ha a keresztények netán mégis, hát csak egy utolsóra.

Reggeli után elnyúlt a kádban, és a mézes hab jótékony hatóanyagaiban ázva békésen méregtelenített. Beátára gondolt, az elmúlt egy évre, amióta párként tekint rájuk a környezetük. Arra gondolt, hogy Beáta szereti, s kölcsönös vonzalmukat az a tény hivatott bizonyítani, hogy többé-kevésbé minden téren képesek egyezsége jutni. A szerelem mint kompromisszum. Szerencsére akadnak még nők, akik nem támaszt keresnek a partnereikben. Ha majd az utolsó ilyen amazon is kihal, Edo egy barlangban végzi, ott éli majd meg a közös vereségeket valami nőnemű mutánssal. Lazult, elmélkedett a kádban. Megvárta, amíg összeráncosodnak az ujjbegyei. Talán még arra is jut ideje, hogy megnézzze Beáta érkezése előtt a legújabb Rockyt, aki még nyugdíjasan is képes valóra váltani az álmait. Egy vén bolond, aki kész szétfogozni a ringet a világ összes nyugdíjasának összes valóra nem váltott álmáért. Ez talán emelte Edo hangulatán. Kilépett a kádból, magára kapta a selyemköntösét, és betette a leg-

újabb Rocky-dévédét. A történet igencsak keservesen vánszorgott a végkifejlet felé. Rockynak meghal a felesége; a hosszan elnyúló felvezetés egy temetőben kínlódtatja végig a nézővel a főhős visszaemlékezéseit. A bunyót megelőző végtelen előjáték nagyrészt a feleség sírjánál és azokon a helyeken játszódott, ahol Rocky annak idején legdicsebb pillanatait élte meg. A nagyszabású zárójelentet tovább hátráltatta Rocky megromlott viszonya felnőtt fiával, aki próbálta meggyőzni a bokszolót, hogy eljárt felette az idő, és nincs más hátra, mint meghajolni az évek súlya alatt. A sikeres apák azonban szerencsére nem hallgatnak sikertelen fiaikra. Majdnem elérkezett a pillanat, amikor Rocky győzedelmeskedik a fia kételyei fölött, a ránclepte izmok megfeszültek a haldokló generációval szemben támasztott elvárásoktól, készen arra, hogy eloszlassák a szellem halála fölötti győzelem esélytelenségének mítoszát, Stallone az utolsó ütéshez készülődött, amellyel leterít majd minden előítéletet... és akkor megjött Beáta. Többször is megnyomta a csengőt, mire Edo ajtót nyitott.

– Nicsak, kidugta az orrát a vakond! – köszöntötte Beáta, kedves mosollyal kötve össze a két szexi gödröcskét az arcán. Vállára eresztett hosszú fekete haja valami olyan vákuumban csillogott, amelyben az élvhajhászok lélegezni is elfelejtenek.

– Jó szagod van – köszönt vissza Edo.

– Remélem, nem zabáltad magad túl. Ugye nem felejtetted el, hogy ma Máriaékkal vacsorázunk? Nehogy aztán ott sajnáltsd magad, amiért dugig vagy, és az üres tányér fölött bámulod majd, hogyan eszik a Kristián.

Edo végigsimított a hasán, hogy mutassa, újfent csalódást kell okoznia Beátának.

– Ez még kipárolog estére. Ha most dugunk egyet, minden oké lesz – javasolta nagylelkűen Beáta, mert nem volt kedve veszeked-

ni. Leült a kanapéra a bokszkesztyűben ugráló Rocky elé. Úgy tűnik, a veteránnak a ringben továbbra is sikerül elegánsan kisiklania a passzív öreg ráosztott szerepe alól. Beátát nem érdekelte Rocky. A szobában tartózkodó másik férfit koncentrált. Egy olyan férfit, aki nem bokszol, nem tett le az asztalra semmit, de az egyetlen férfi a közelében, aki képes kielégíteni a szükségleteit, hogy szeressék, a lelkét meg a testét is. Szó nélkül vetkőzni kezdett. Először a farmert. Edóra pillantott, és gyorsított a tempón, hiszen míg Edónak csak a köntösét kell ledobnia, addig neki meg kell küzdenie a pulcsival és a blúzzal. A blúzt végül nem erőltette, ebben a disztíngvált ruhadarabban vetette magát Edóra. *Valaki előmelegíthette már*, suhant át Edo fején, de bővebben nem ért rá foglalkozni ezzel az elmélettel, mert az ösztönök fürgébbek a gondolatnál, sőt még a gyanakvásnál is. Beáta lerántotta róla a köntösöt, és amint a selyem földet ért, lerántotta Edót is a szőnyegre.

– Hogy csinálod, hogy mindig ilyen jó veled? – kérdezte Beáta, és megsimogatta Edo fejét.

– Gyakorlat – felelte szárazon Edo.

– Te eljársz valahova gyakorolni?

– Á, nemigen ...

– Nemigeen?! – emelte fel a hangját Beáta.

– Hagyjuk a gyóntatást, légy oly szíves – szólt rá Edo.

– Te meg csinálj végre valamit magaddal. Elég lesz, ha megtanulod, hogyan kell viselkedni a nőekkel. Remélem, legalább Mária-hoz kedves leszel. Szerintem terhes. Biztos azért hívnak vacsorázni. Szerinted?

– Csak győzzék zsetonnal, ha Mária kettő helyett eszik majd, és még a mi kajánkat is fizetik – felelte Edo.

– A mienket miért fizetnék? – nézett rá Beáta értetlenül.

– Nem gondolod, hogy én fogok fizetni, ha egyszer meghívtak?

Mi ez, valami belépődíj Mária terhességére? Én teszek nekik szíveséget, hogy velem mutatkozhatnak az étteremben, és még fizessek is nekik ezért?

– Dehogy nekik. Ők fizetik a magukét. De ne hagyd, hogy a te cechedet is állják. Vagy majd ahogy a helyzet alakul, meglátod.

Beáta megigazgatta szétzilált haját, felállt, és a kanapé felé rúgta Edo köntösét. Edo meg se mozdult, csak feküdt a szőnyegen, és beszélt tovább.

– De hát meghívtak! És ha meghívtak, az azt jelenti, hogy kicsengetik a mi vacsoránkat is. Utánajárnál, kérlek, hogy is van ez? Csak hogy tudjam, mit rendelhetek.

– Hívjam fel, és kérdezzem meg, hogy fizetik-e a vacsoránkat?!

– Erre gondoltam, igen – bólintott Edo.

Beáta láthatóan dühös lett.

– Hívd fel te. Kérdezd meg tőle, mennyi pénzt szánnak ránk. Hogy belefér-e az előétel, a leves és a desszert. És hogy nem akarják-e kifizetni a nyaralásunkat is, csak hogy tudjuk, mihez tartasuk magunkat a helyszín kiválasztásakor. Mert ha nekünk kell kipengetni, akkor tutira nem megyünk együtt sehova, mert mi már nem járunk együtt sehova, és ha végre valakinek sikerül kipiszkálnia minket ebből az odúból, akkor úgy ki vagy tőle akadva, mintha a faszom-tuggya mit akarnának tőled!

Beáta egyre növelte a hangerőt, de annyira azért visszafogta magát, hogy ne robbanjon vagy ne fakadjon sírva. Az ingyen repjegyeket, amelyekkel oly gyakran próbál erőszakot tenni Edón annak ellenére, hogy tudja, Edo nem száll repülőre, ezúttal hálistennek nem hozta szóba.

– Oké, oké, nyugi. Hagyjuk az undokoskodást estére. Attól tartok, nem kell attól tartanunk, hogy nem basz majd szét az ideg. Ez a két sátánista garantáltan gondoskodik majd róla.

– Mi bajod van velük folyton? Máriát gyerekkora óta ismerem. Nagyszerű ember, sose ártana senkinek. Kristián kicsit gecsi, elismerem, de Máriának ehhez semmi köze. Ártott neked az a csaj valaha is?

– Nem ártott, de nem is szeretnék neki lehetőséget adni erre, szóval inkább kerülöm, nehogy alkalma legyen kilépni ebből a tökéletesre keretezett képből. De hogy mondhatasz róla olyat, hogy nagyszerű ember? A gyerekkori barátnőknek illik irigykedniük egymásra. Benned valami torzkép él a nők közötti barátságról. És ez a Kristián... hát milyen majompöcsnek kell ahhoz lenni, hogy visszamenjen reklamálni a szoliba, ha nem elég erős a kontraszt a mosolya és a lesülése között?! Ez az egész el van baszva.

– Na nézd, ki beszél elbaszottságról – vetett véget Beáta a vitának lecsillapodva, és lefeküdt a földre Edo mellé. Örömmel javít a hangulaton, és örömmel felejt. Tudja jól, mikor nem érdemes tovább fokozni a konfliktust. Másodpercek alatt képes változtatni a hangulatain. Biztos valami betegség. Ebben hasonlít Paulira.

– Valahogy majd csak túléled. Eszünk egy jót, iszunk egy kis borocskát, jól érezzük magunkat, majd meglátod, te kis mizantróp.

Edóból elszállt a harci kedv. Békét kötöttek, megnézték a bónuszokat a Rocky dévédén, elkomentáltgatták Stallone színművészet iránti töretlen lelkesedését. Edo úgy érezte, hogy Stallone monológjának értékelésekor Beáta a gondolataiban olvas, és az efféle érzések mindig feljebb nyomják nála Beáta ázsióját. De mi az, amitől ő érdekes lehet Beáta számára? Hiszen ez egy kellemes, fiatal, intelligens teremtés. Sztyuárdesz, aki otthagya az orvosit, és körülrepülte a földet. Edo nem repült. Soha. Biztos ez izgatja Beátát. A mozdulatlansága. Ki tudja. Edo a rajtvonal környékének királya. Ugyan miért is lendülne neki? A pénz miatt? Pénze van annyi, amennyi pont elég. A szülei leléptek Prágába, és a kísérleti nevelés káros következmé-

nyein kívül két lakást hagytak egyszem fiukra. A kisebbikben lakik, a nagyobbat pedig bérbe adta egy ügyvédi irodának. A föld kerek, legmesszebbre akkor ér az ember, ha visszafelé indul; általában úgyis azt hajszolja, amije már rég megvan. A legjobb a rajtvonalnál maradni, a büfé közelében. A középkorban, mikor még lapos volt a föld, könnyen fickándoztak az emberek, de Kolumbusz és kollégái óta egy gömbön kell egyensúlyozniuk, mint valami csökkent agyú cirku-szi uszkárnak, ráadásul gusztustalan kihívások sűrűjében. Edónak meggyőződése volt, hogy az európaiakat a kihívások teszik emberré. A kihívások teljes jegyzéke megtekinthető a kirakatokban, az autó-szalomonokban, a luxus konyhastúdiókban, a folyóiratokban, a tévé-ben, a neten, a tányéron, az óriásplakátokon, a kuponszelvényeken. Olyan kihívások ezek, amelyeket a klasszik európai zombi még fel-fog és elvisel. Az utóbbi időben azonban olyan tempóban váltják egymást ezek a kihívások, hogy az embernek érzékeltetni sincs ideje, mi mindenre is kellene tulajdonképpen hitelt kérnie. Edo igyekszik a saját világából kiszorítani ezeket a kihívásokat, pedig nem az a hip-pi fajta. Hozzáállása tulajdon lehetőségeinek és a külső körülmények közti alku eredménye. Edo világában a körülmények túlnövik a lehe-tőségeket, így az egészséges passzivitás válik az egyetlen lehetséges magatartássá. A jelen rang nélküli arisztokratája. A szülei Harmadik Edónak hívták. Harmadik Edo így, Harmadik Edo úgy, Harmadik Edo amúgy. Hogy is ne viszolyogna a munkától, ha egyszer egész gyerekkorában ilyeneket kiabáltak neki, hogy *„engedd el azonnal azt a piszkos faágat, Harmadik Edo!”* Mint valami gyengeelméjű kiski-rályfinak. Ezt mindmáig képtelen megbocsátani a nagyapjának, Első Edónak. Miféle hülye ötlet már az, hogy nemzedékről nemzedékre szálljon egy keresztnév? Ő szívta meg leginkább, harmadik Edó-ként. Nagyapa Edo volt, ő volt az első, ő járt a legjobban, Edo apját Edo juniornak vagy ifjabb Edónak hívták, ez még szintén elme-gy,

de ő, Harmadik Edo, nyalhatja fenéig a vécékagylót. Egy sorszám az ember neve mellett nem jelent semmi jót.

Az exe mindig a szemére vetette az érdektelenségét és a passzivitását. Vagyis eddig tulajdonképpen minden tizenhét évnél idősebb exe a szemére vetette. Tizenhét éves koráig még jogában állt nihilistának lenni, a harminc körüli nők azonban már komolyabb társadalmi elköteleződést várnak el egy férfitől. Petra egyszer felvetette, hogy szerezzen be egy határidőnaplót. *Vegyél egy határidőnaplót, írd bele a fontosabb dolgokat, hogy tudd, mikor mit kell csinálnod*, mondta Petra. Edo megvette a határidőnaplót, de nem írt bele semmit, nem vétett a kis könyvbe információkat. Hiszen gyárilag eleve belenyomtattak egy csomó mindenféle ünnepet, és ezt Edo több mint elegendő információnak tartja. Leginkább az információkkal szembeni tiszteletlenség bosszantotta a céltudatos Petrát. Akkor hagyta el Edót, amikor rájött, hogy nem Edóval dug, hanem csak a róla alkotott képével. Imádta a benne szunnyadó potenciált. Olyan ez, mintha egy darab gyurmába lenne szerelmes az ember, amelyről azért sejtene, hogy ott van, csak ki kell belőle valahogy formázni a karizmatikus, figyelmes, sikeres, dolgos, jó humorérzékű embert. De rá kellett jönnie, hogy vannak olyan gyurmafajták, amelyeknek az a sorsa, hogy amorf darabokban maradjanak. Megpróbálta a megfelelő irányba motiválni Edót. Nem ment. Petra a szakértője volt bizonyos részleteknek, amelyek véleménye szerint nem hagyhatták Edót hidegen. Szinte kierkegaard-i módon igyekezett Edót közelebb vinni valami magasabbrendű dologhoz, amely által Edo megtalálhatná önmagát. Edónak a határidőnaplóval kellett volna igazolnia, hogy él. Nem ment. Egy üresen hagyott határidőnaplót nem lehet szeretni, így Petra elrepült Angliába, hogy keressen egy másik darab gyurmát.

*Tisztelt Hölgyeim, tisztelt Uraim,
engedjék meg, hogy tájékoztassam Önöket a tényről, miszerint a fénynek nincs sebessége, s egyúttal figyelmeztessem Önöket arra, hogy Önöknek pedig idejük nincs.
Szabad akaratok sincs már. A szörzetükhöz hasonlóan ezt is elveszítették az evolúció során. Hehehe, muhaha, nyehehe, kackac.
Vicc vagytok. Viccek!*

A Cédulás

KRISTIÁN DERŰSEN INTEGETETT AZ étlappal Edo felé. Mint ezt egyebek mellett csillogó tekintete is elárulta, a választott étterem a város legrágábbjai közé tartozott. Mária olyan volt, mint a szekrénybe rejtett karácsonyi ajándék, titokzatos és türelmetlen, hogy feltárhassa végre a titkát. Hogy meglepje Beátát és Edót egy csodálatos hírrel, azzal a kollektív tudatba vetett bizalommal, hogy egy örül mindért és mindenki egyért. Az ember öröme beszorzandó ismerősei számával, s a népesség maradékának is jut belőle pár morzsányi pusztán azáltal, hogy megtudják, történt valami örömteli. A terítéshez használt rengeteg szalvéta visszatükröződött a fényesre dörgölt borospoharakon. A nagy eseményhez a többi asztalnál diszkréten, szinte suttogva beszélgető tekintélyes emberek statisztáltak. A vendéglátók asztalán ezüst kübli állt, benne pezsgő. A tányérok egyelőre üresek voltak, a mellettük elrendezett evőeszközök számából viszont arra lehetett következtetni, hogy több fogást is végigélvezhetnek majd. Edo rögtön kiszúrta, hogy az evőeszköz nem ezüst. Talán kaviárt fognak felszolgálni, és az nem kompatibilis az ezüstrrel. De az is lehet, hogy prózaibb oka van az alpakkának.